

Arrest

nr. 278 035 van 28 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DAMEN
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 maart 2022 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2022 met referentienummer 101381.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat W. DAMEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 19 juni 2013 werd hij in het bezit gesteld van een E+-kaart.

Op 31 maart 2022 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...]”

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uit uw administratief dossier blijkt dat uw vader (C.S., geboren te Bihor op 04.10.1979, nationaliteit: Roemenië) te Antwerpen op 05.03.2002 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) geldig tot 27.05.2002 waaruit blijkt dat hij verklaarde dat hij op 26.02.2002 aankwam in België. Op 02.04.2002 werd voor hem een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld (AN. 17.L7.035104/02) daar hij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal met geweld, als mededader. Op 02.04.2002 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde opgesteld. Op 03.04.2002 werd hij een eerste keer gerepatrieerd naar Boekarest. Op 07.05.2003 werd hij op heterdaad betrapt op leurhandel en er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Diezelfde dag werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 09.05.2003 werd hij nogmaals gerepatrieerd naar Boekarest. Uit de vragenlijst hoorrecht overgemaakt door uw advocaat op 19 10.2021 blijkt dat uw vader voor langere periodes naar België kwam om betere leefomstandigheden op te zoeken. In 2009 zou beslist zijn om met het hele gezin naar België te verhuizen.

Op 10.03.2009 bood uw vader zich te Antwerpen aan om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden. Hij verklaarde (opnieuw) in België te zijn aangekomen op 06.03.2009. Hij zou op 01.04.2009 als seizoenarbeider aan de slag gaan bij BVBA Den Berk. Nadat hem een arbeidskaart afgeleverd werd, werd hem een tijdelijk verblijf toegekend tot 19.09.2009 (duur arbeidskaart + 30 dagen). Zolang hij een geldige arbeidskaart kon voorleggen, werd het tijdelijk verblijf van uw vader verlengd (op 24.08.2009 verlengd tot 09.08.2010 + 30 dagen; op 21.09.2010 verlengd tot 20.12.2010 + 30 dagen; op 23.12.2010 verlengd tot 17.05.2011 + 30 dagen).

Op 26.05.2009 bood uw moeder (C.M.R., geboren te Bihor op 20.06.1981, nationaliteit: Roemenië) zich te Antwerpen aan om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden. Zij verklaarde in België te zijn aangekomen op 01.05.2009. Ook aan haar werd een arbeidskaart afgeleverd waarna haar een tijdelijk verblijf toegekend werd tot 03.01.2010 (duur van de arbeidskaart + 30 dagen).

Uw moeder meldde zich op 17.02.2010 bij de stad Antwerpen aan om een verblijfsaanvraag in functie van haar echtgenoot in te dienen. Op 24.03.2010 werd er voor u, uw zus (C.A.R., geboren te Alesd op 26.05.2001, nationaliteit: Roemenië) en uw broer (C.D.D., geboren te Oradea op 04.10.2006, nationaliteit: Roemenië) eveneens een aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de stad Antwerpen. Jullie zouden in januari 2010 in België aangekomen zijn. Daar uw vader recht op verblijf had tot 16.06.2011, kreeg ook de rest van het gezin verblijfsrecht tot die datum.

Op 16.01.2012 diende uw vader te Antwerpen een "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in. Op deze aanvraag werd u, uw moeder, uw zus en uw broer vermeld.

Op 25.07.2012 werd de "Aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" d.d. 16.01.2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard, beslissing betekend op 17.08.2012 samen met een bevel om, uiterlijk op 16.09.2012, het grondgebied te verlaten.

Op 20.09.2012 diende uw vader te Antwerpen een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende (bijlage 19)" in. De aanvraag werd goedgekeurd en uw vader verkreeg een onbeperkt verblijfsrecht.

Op 26.10.2012 werd er voor u, uw moeder, uw zus en uw broer te Antwerpen een 'Aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19)' ingediend. De aanvragen werden goedgekeurd en jullie verkregen een onbeperkt verblijfsrecht.

Op 12.12.2012 dienden uw moeder en uw vader te Antwerpen een "Aanvraag op duurzaam verblijf (bijlage 22)" in. Daar deze aanvragen niet binnen de vooropgestelde termijn van 5 maanden behandeld werd, werd hen automatisch een duurzaam verblijfsrecht toegekend.

Sinds 27.12.2012 bent u in het bezit van een E-kaart, op 14.05.2013 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister en sinds 19.06.2013 bent u in het bezit van een E+ kaart.

Op 08.06.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van moord.

Op 04.03.2021 werd u door het Hof van Assisen van de Provincie Antwerpen veroordeeld tot 23 jaar opsluiting en werd u levenslang ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, alinea 1, 1° tot en met 6° van het Strafwetboek daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, namelijk een portefeuille met inhoud, een draagbaar telefoontoestel en een gsm, met de omstandigheid dat, om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid te verzekeren, doodslag werd gepleegd, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, en met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen. Dit feit pleegde u op 20.05.2018.

Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloot, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren.

Op 20.05.2018 werd L.V.R. (geboren op 15.11.1958), door u en twee kompanen, op een uiterst brutale wijze van het leven beroofd. U was op het ogenblik van de feiten 19 jaar oud. Met niks ontziend geweld en zonder mededogen werd dhr. V.R. in zijn eigen woning slachtoffer van buitensporig meervoudig geweld waarna hij voor dood werd achtergelaten. Dat deze geweldplegingen minstens deels bewust zijn meegemaakt en gepaard gingen met zowel pijn als het besef deze feiten wellicht niet te zullen overleven, stond vast. Deze feiten zijn nog schrijnender omdat dhr. V.R. een zeer kwetsbaar, fysiek en mentaal gehandicapt slachtoffer was van wiens goedgelovigheid en gulheid in het verleden reeds meermaals misbruik werd gemaakt. Uw houding (en die van uw mededaders) voor, tijdens en na de feiten getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor de meest fundamentele waarden in onze samenleving. De roofmoord op dhr. V.R. heeft een onuitwisbare stempel gedrukt op het leven van zijn broer en zijn naasten. De feiten zijn uitermate zwaarwichtig en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. U en uw twee kompanen werden gedreven door een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin.

Uit het arrest d.d. 04.03.2021 blijkt: "Uit de conclusies van het college van psychiaters blijkt dat zijn [hiermee wordt naar u verwezen] persoonlijkheidsstructuur wordt gekenmerkt door afhankelijke persoonlijkheidskenmerken, waardoor deze zich in het sociale verkeer eerder terughoudend zal opstellen, meer op de achtergrond zal blijven en daardoor meer beïnvloedbaar zou zijn. Niettegenstaande S.I.C. wel degelijk over voldoende ego-sterkte blijkt te beschikken, zal hij eerder steun en geruststelling zoeken bij anderen en een verschillende mening niet uiten vanuit een vrees om steun en goedkeuring te verliezen. Gezien de persoonlijkheidsstructuur van S.I.C. op dit ogenblik nog niet volledig vastligt en er nog ruimte zou bestaan om meer psychologische capaciteiten te verwerven, is de prognose naar de toekomst toe eerder gunstig te noemen, te meer hij ook de tijd in voorhechtenis tot nu toe op een positieve wijze heeft doorlopen. Rekening houdend met de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten enerzijds en anderzijds zijn jeugdige leeftijd en hogervermeld psychiatrisch profiel dat nog ruimte voor verbetering laat, die hier beiden als verzachtende omstandigheden worden weerhouden, komt de hierna bepaalde bestraffing [23 jaar opsluiting] als gerechtvaardigd voor." Het is niet omdat de prognose in de toekomst eerder gunstig te noemen zou zijn en er nog ruimte voor verbetering zou zijn, dat er effectief een verbetering op zal treden en dat het risico op recidive uitgesloten is. Uit de akte van beschuldiging blijkt dat uw inlevingsvermogen duidelijk te kort schiet en dat u eerder in staat bent tot het aangaan van oppervlakkige relaties en niet tot authenticiteit. Er is geen sprake van een psychiatrische pathologie en u beschikte over voldoende mentale capaciteiten om de verantwoordelijkheid voor uw gedrag op te nemen. De bijzondere zwaarwichtigheid en brutaliteit van de gepleegde feiten getuigt van een volledig verstoord normpatroon en een gevaarlijke ingesteldheid. Het kan niet uitgesloten worden dat u in de toekomst in een gelijkaardige situatie zou kunnen terecht komen en u zich laat beïnvloeden door anderen. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen personen die er niet voor terugdeinzen geweld te gebruiken en die geen respect hebben voor het leven van anderen. Er ligt tevens geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er weldegelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Op 20.09.2021 gaf u aan de migratiebegeleider aan dat u veroordeeld werd ten gevolge van valse verklaringen van een mededader. U houdt vol dat u onschuldig in de gevangenis zou zitten.

Het gegeven dat u bereid bent om opleidingen te volgen in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Uit het gepleegde feit blijkt dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen.

Uit puur winstbejag werd jegens het slachtoffer grof geweld gebruikt dat zelfs tot de dood geleid heeft. Uw handelen (en dat van uw mededaders) heeft niet alleen een dodelijk slachtoffer geëist en daarmee leed veroorzaakt bij diegenen die hem na stonden, het heeft bovendien door het uiterst gewelddadige karakter, in een veel breder verband maatschappelijke onrust veroorzaakt. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Uw gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 23 jaar, bevestigt de ernst van het gepleegde feit.

Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom in het bijzonder. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoonde. De financiële drijfveer schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt dat het gepleegde feit zodanig ernstig is dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 20.09.2021 werd u in de gevangenis van Leuven-Centraal door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken gesproken daar overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. U kreeg de mogelijkheid om samen met de terugkeerbegeleider een formulier hoorrecht in te vullen en/of het formulier hoorrecht met een vertrouwenspersoon in te vullen en binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U was bereid om de vragenlijst samen met de terugkeerbegeleider in te vullen en gaf aan dat u de vragenlijst nogmaals zou invullen met uw advocaat. U verklaarde in de vragenlijst die u op 20.09.2021 met de terugkeer begeleider invulde dat uw taal Roemeens is; dat u Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u waarschijnlijk sinds uw 9de in België bent; dat u niet weet of u in het bezit bent reisdocumenten; dat u hart- en maagproblemen heeft die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u traditioneel gehuwd bent met de Roemeense S.S. en dat er plannen zijn om wettelijk te trouwen; dat u familie heeft in België, namelijk uw vader C.S., uw moeder C.M.R., uw zus C.A.R. en uw broer C.D.D.; dat u geen minderjarige kinderen heeft maar dat uw vrouw al 2 ongeboren kinderen verloor; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst; dat u niet weet of u familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; voor uw schooltraject in België verwijst u naar getuigschriften lasser ([...]), hout en metaal ([...]) en OKAN (eerste school om Nederlands te leren - SISO Marco Polo - Offerandestraat - Antwerpen); dat u ingeschreven bent om opleidingen te volgen in de gevangenis maar nog niet bent opgeroepen; dat u een vakantiejob had als tomatenplukker; dat u nog niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u nog niet veroordeeld en/of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet naar Roemenië kan terugkeren omdat u hier bent opgegroeid, u het hier gewoon bent, u uw leven hier wil opbouwen met uw ouders en uw vrouw.

Op 19.10.2021 maakte uw advocaat, meester Damen, per mail volgende documenten over: uw E+ kaart; een gezinssamenstelling d.d. 06.10.2021; uw Roemeens paspoort; een attest van schoolbezoek d.d. 30.06.2014; een attest van verworven bekwaamheden - beroepsonderwijs d.d. 30.06.2017; een stage- en werkervaring - lasexpertise van 27.03.2017 tot 27.05.2017; 6 loonbonnen Acerta voor de periode: 01.07.2017-31.07.2017, 01.08.2017-31.08.2017, 01.03.2018-31.03.2018, 01.04.2018-30.04.2018, 01.05.2018-31.05.2018 en 01.06.2018-30.06.2018; een gelegenheidsformulier - 2018 - tuinbouwsector; een overzicht inschrijvingen en een attest van schoolbezoek d.d. 14.10.2021. Er werd eveneens een antwoord op de vragenlijst doorgemailed waarin werd verklaard dat uw taal Roemeens is en dat u Nederlands spreekt en schrijft; dat u de oudste van drie kinderen bent; dat u een broer heeft (D.), die 8 jaar jonger is en een zuster (A.R.) die 3 jaar jonger is; dat toen u ongeveer 10 jaar oud was, u met uw gezin naar België verhuisde; dat er in oktober 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving bij de stad Antwerpen werd ingediend; dat dit verzoek werd ingewilligd en u in het bezit werd gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart en nadien een E+ kaart (stuk 1); dat u met uw gezin met de auto in

België bent aangekomen; dat u, noch uw familieleden reisdocumenten voorhanden hebben; dat u hartproblemen heeft; dat u sedert 27.07.2017 ingeschreven bent in de [...] (stuk 2); dat u religieus getrouwd bent maar nog niet wettelijk; dat u sinds een tweetal jaar een relatie heeft met S.S.C. en jullie spoedig hopen te trouwen (al dan niet in de gevangenis); voor de familieleden in België wordt verwezen naar de gezinssamenstelling (stuk 2) en het gsm-nummer van uw vader [...]; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst; dat uw grootouders langs vaderskant woonachtig zijn in Roemenië (C.A. en C.A.) alsook uw grootouders langs moederskant (grootvader overleden en C.G.); dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen kleuteronderwijs heeft gevolgd; dat u lager onderwijs volgde in Roemenië; dat u, eens in België, als 12-jarige werd ingeschreven in het middelbaar onderwijs; dat uw schoolloopbaan als volgt kan gereconstrueerd worden: 2010-2011: 1° OKAN Koninklijk Atheneum Antwerpen (onthaalklassen anderstaligen nieuwkomers (stuk 7), 2011-2012: 1° OKAN; 2012-2014: Stedelijk Lyceum Lange Beeldekens (houtbewerking/metaal) (stuk 3) en 2014-2017: De Leereexpert - Schoolstraat - lasser (stuk 4); dat u stage heeft gelopen via de school als lasser (stuk 5); dat u in de periode van 27.07.2017 tot 10.08.2017 heeft gewerkt in de tomatenkwekerij [...]; dat u door een voetblessure terug aan het werk bent gegaan sinds 16.03.2018 tot de dag van uw arrestatie (stuk 6); dat u nog niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u nog niet veroordeeld en/of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet naar Roemenië kan terugkeren omdat u op het ogenblik van de feiten 19 jaar oud was; dat u tot uw 10-11 jaar in Roemenië woonde bij uw ouders, uw broer en uw zus in het dorpje Tetchea; dat u aldaar uw tijd doorbracht met enkele leeftijdsgenoten en hielp in het huishouden; dat toen u 3 à 4 jaar oud was uw vader voor langere periodes naar België kwam om betere leefomstandigheden op te zoeken; dat u vanaf uw 7 jaar naar het lager onderwijs in Roemenië ging; dat er eind 2009 werd beslist om met het hele gezin naar België te verhuizen; dat u dit idee genegen was en hoopte alhier betere levensomstandigheden te hebben en later aan het werk te geraken; dat u volledig brak met uw netwerk in Roemenië; dat u zich in België thuis voelt en hier een leven heeft opgebouwd en hoopt deze na uw detentie verder te mogen zetten; dat u zich volledig ingeburgerd heeft door o.a. de Nederlandse taal te leren, in België school te lopen, een diploma te behalen, stage te lopen en te werken; dat u aldus een diepgeworteld netwerk heeft opgebouwd in België; dat uw hele leven gesitueerd is in België en u met Roemenië geen enkele band meer heeft sedert uw verhuis; dat u hier verder een heel breed en diepgeworteld netwerk heeft waar u op terug vallen en dat niet alleen uw familie en uw vriendin u ondersteunen maar ook een oud-leerkracht achter u blijft staan en u nog steeds bezoekt in de gevangenis.

U verklaarde dat u sinds een tweetal jaar een relatie heeft met S.S.C. (geboren te Oradea op 12.02.2002, van Roemeense nationaliteit) en dat jullie religieus getrouwd zijn maar nog niet wettelijk. Jullie hopen spoedig te trouwen (al dan niet in de gevangenis) en hebben een kinderwens. Uit de akte van inbeschuldigingstelling blijkt dat mevrouw bij de huiszoeking d.d. 08.06.2018 op het adres waar u ingeschreven was ook in de woning aanwezig was. De akte vermeldt tevens dat het in jullie slaapkamer was dat het gsm-toestel van het slachtoffer aangetroffen werd.

Mevrouw S. diende te Antwerpen op 15.03.2021 een "Aanvraag tot inschrijving als partner duurzame relatie (bijlage 19)" in, zij verklaarde daarbij sinds 01.05.2017 in België te zijn. Op 16.03.2021 werd zij ingeschreven op hetzelfde adres als u, uw ouders, uw broer en uw zus. Op 30.08.2021 werd er een "Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 05.10.2021" genomen. Deze beslissing werd haar door de Stad Antwerpen aangetekend ter kennis gebracht. Op 30.08.2021 werd zij uit de registers afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Mevrouw S. komt op bezoek in de gevangenis. Tot op heden (08.03.2022) heeft zij nog geen nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Sinds iets meer dan een jaar na haar (verklaarde) aankomst in België, verblijft u in de gevangenis waar u zoals supra besproken een gevangenisstraf van maar liefst 23 jaar uitzit.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze relatie enkel in België zou kunnen voortgezet worden. Nu mevrouw ongetwijfeld weet (of zou kunnen weten) dat uw verblijfsrecht in België beëindigd wordt, kan zij zich alvast voorbereiden op het idee dat u na uw vrijstelling niet in België zal kunnen blijven. Mevrouw heeft net als u de Roemeense nationaliteit en kwam volgens haar verklaringen in mei 2017, op 15-jarige leeftijd, naar België. Aangezien ze in Roemenië opgegroeid is, is ze dus vertrouwd met dat land. Zoals reeds opgemerkt heeft zij momenteel geen recht op verblijf van meer dan 3 maanden in België. Uit niks blijkt dat er onoverkomelijke obstakels zouden zijn om jullie relatie, na uw vrijstelling, verder te zetten in Roemenië. Indien mevrouw voor langere duur in België wenst te blijven, zal zij zich hoe dan ook eerst in orde moeten stellen met de Vreemdelingenwet.

Uw vader (C.S., geboren te Bihor op 04.10.1979, nationaliteit: Roemenië, E+ kaart geldig tot 01.02.2023), uw moeder (C.M.R., geboren te Bihor op 20.06.1981, nationaliteit: Roemenië, E+ kaart geldig tot 01.02.2023), uw broer (C.D.D., geboren te Oradea op 04.10.2006, nationaliteit: Roemenië, E+ kaart geldig tot 22.09.2023) en uw zus (C.A.R., geboren te Alesd op 26.05.2001, nationaliteit: Roemenië, E+ kaart geldig tot 01.02.2023) verblijven in België. Uw familieleden komen op bezoek in de gevangenis.

Vóór u in de gevangenis terecht kwam, woonde u op hetzelfde adres als uw moeder, uw vader, uw broer en uw zus. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw zus en uw broer. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder, uw vader, uw broer en uw zus en dat u in het verleden altijd bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw vader, uw broer en uw zus worden afgeleid. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uw leeftijd, met name 23 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Op het moment van uw vrijstelling zal u trouwens nog minstens enkele jaren ouder zijn. Indien u tot strafeinde zou moeten zitten, zou u 42 jaar oud zijn bij vrijstelling. U kan uw tijd in de gevangenis gebruiken om opleidingen te volgen die u in uw thuisland verder kunnen helpen. Desgewenst zouden uw ouders u ook vanuit België kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld door stortingen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat u niet aantoonde dat er concrete hinderpalen voorliggen voor (een deel van) uw familieleden om samen met u terug te keren naar Roemenië. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw moeder, uw vader, uw broer en uw zus die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2009, op 10-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 23 jaar oud. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 13 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Het contact met vrienden en kennissen in België, alsook met uw oud-leerkracht die achter u blijft staan en u nog steeds bezoekt in de gevangenis kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Roemenië dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Roemenië dan wel in een derde land.

Dat u zich volledig ingeburgerd heeft door o.a. de Nederlandse taal te leren, in België school te lopen, een diploma te behalen, stage te lopen en te werken, is op zich geen buitengewone omstandigheid en wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij. Het is niet meer dan normaal gezien uw verblijfsduur en het geven dat u een leven wou uitbouwen in België.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u in de gevangenis op de wachtlijst staat voor opleidingen, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De gevolgde opleidingen, de behaalde getuigschriften en de vaardigheden die u heeft opgedaan en nog zal opdoen in de gevangenis, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Roemenië enkel positief beïnvloeden. Uit niets blijkt dat u met de werkervaring die u in België hebt opgedaan, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Roemenië om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

U verklaart dat u een heel breed en diepgeworteld netwerk heeft opgebouwd in België waar u kan op terug vallen; dat uw hele leven gesitueerd is in België en u met Roemenië geen enkele band meer heeft sedert uw verhuis. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Roemenië wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Roemenië. U verklaarde in uw hoorrecht dat u tot uw 10-11 jaar in Roemenië woonde bij uw ouders, uw broer en uw zus in het dorpje Tetchea; dat u aldaar uw tijd doorbracht met enkele leeftijdsgenoten en hielp in het huishouden; dat u vanaf uw 7 jaar naar het lager onderwijs in Roemenië ging; dat u er familie heeft, namelijk uw grootouders langs vaderskant (C.A. en C.A.) alsook uw grootmoeder langs moederskant (C.G.) en u spreekt de taal. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat zij u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld, blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, wordt deze inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde dat u hart- en maagproblemen heeft. Uw advocaat schreef op 20.10.2021 dat uw vader nog wachtende was op een medisch attest van de huisarts. Tot op heden (08.03.2022) werd er geen attest binnengebracht. U legt dus geen medisch attest voor dat deze bewering staakt. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die niet in Roemenië beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 20 VWEU, van artikel 24.2,41 en 47 van het Handvest van grondrechten van de unie, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 9 van het IVRK, schending van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, schending van artikel 8 juncto artikel 13 EVRM

1. Eerste onderdeel:

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis VW is echter een onvolledige omzetting van artikel 28. 3 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 28 (3) biedt een verhoogde bescherming aan zowel Unieburgers, als aan hun familieleden, in de zin dat enkel een einde kan gemaakt worden aan hun verblijfsrecht indien er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn, terwijl artikel 44bis, § 3 enkel melding maakt van Unieburgers.

In de zaak Ratti erkende het Hof van Justitie de verticale directe werking van richtlijnen. Rechtsonderhorigen kunnen zich rechtstreeks beroepen op een bepaling in de richtlijn, wanneer de lidstaat de richtlijn niet correct omzette in nationale wetgeving. Zodoende heeft de Burgerschapsrichtlijn directe werking ten aanzien van de lidstaat, met als gevolg dat een derdelander-familielid van een Unieburger zich voor de nationale rechter rechtstreeks op artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen.

Artikel 28.3 bepaalt: “Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven (..)”

Verzoeker is in januari 2010 in België aangekomen. Op 24 maart 2010 werd voor hem een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Op 26 oktober 2012 werd voor verzoeker en zijn familie een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend die werd goedgekeurd, waardoor zij allen een onbeperkt verblijfsrecht kregen. Op 12 december 2012 dienden de ouders van verzoeker een aanvraag tot duurzaam verblijf in die voor het volledige gezin, dus inclusief verzoeker, werd goedgekeurd. Sinds 27 december 2012 is verzoeker in het bezit van een E-kaart. Op 14 mei 2013 is hij ingeschreven in het bevolkingsregister en sinds 19 juni 2013 is verzoeker in het bezit van een E+ kaart. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verbleef verzoeker dan ook meer dan tien jaar in België, het gastland in de zin van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker kan dan ook aanspraak maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht niet wordt geboden aan familieleden van Unieburgers.

Verwerende partij beroept zich dan ook op de verkeerde rechtsgrond nu zij haar beslissing ent op artikel 44bis §2 Vw.

Verwerende partij beroept zich niet alleen op de verkeerde rechtsgrond maar laat ook na aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker dwingende redenen van openbare veiligheid aan de orde zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet gemaakt.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249173, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, “Return Directive 2008/115/EC” in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beck, 2016, 716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt. Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. De opgeworpen redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van die wet stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372109 en C-373109 Peñarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg. 167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar een verkeerde rechtsgrond en er wordt niet aangehaald waarom de feiten dwingende redenen van openbare veiligheid zouden uitmaken.

2. Tweede onderdeel:

Zelfs indien ten onrecht zou worden aangenomen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht niet wordt geboden aan familieleden van Unieburgers, dan nog schiet de motivering van verwerende partij ernstig tekort.

Artikel 44bis, §2 Vw. waar verwerende partij zich op beroept immers vereist dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Verwerende partij verwijst naar de veroordeling van verzoeker door het Hof van Assisen te Antwerpen voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, namelijk een portefeuille met inhoud, een draagbaar telefoontoestel en een gsm, met de omstandigheid dat, om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid te verzekeren, doodslag werd gepleegd, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen.

Zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit het arrest als volgt (stuk 2):

“Uit de conclusies van het college van psychiaters blijkt dat zijn persoonlijkheidsstructuur wordt gekenmerkt door afhankelijke persoonlijkheidskenmerken, waardoor deze zich in het sociale verkeer eerder terughoudend zal opstellen, meer op de achtergrond zal blijven en daardoor meer beïnvloedbaar zou zijn. Niettegenstaande S.I.C. wel degelijk over voldoende ego-sterkte blijkt te beschikken, zal hij eerder steun en geruststelling zoeken bij anderen en een verschillende mening niet uiten vanuit een vrees om steun en goedkeuring te verliezen. Gezien de persoonlijkheidsstructuur van S.I.C. op dit ogenblik nog niet volledig vastligt en er nog ruimte zou bestaan om meer psychologische capaciteiten te verwerven, is de prognose naar de toekomst toe eerder gunstig te noemen, te meer hij ook de tijd in voorhechtenis tot nu toe op een positieve wijze heeft doorlopen.”

Benadrukt dient te worden dat verzoeker op het ogenblik van deze feiten beschikte over een blanco strafregister, zowel in België als in de rest van Europa. Voor wat betreft de bestraffing van verzoeker hield het Hof van Assisen rekening met de bijzondere zwaarwichtigheid van de feiten enerzijds - die verzoeker ook geenszins miskent en waarvoor hij ook zijn verantwoordelijkheid wil opnemen -, enerzijds en anderzijds zijn jeugdige leeftijd en hogervermeld psychiatrisch profiel dat nog ruimte voor verbetering laat, die hier beiden als verzachtende omstandigheden worden weerhouden. Verwerende partij houdt hier echter op geen enkele manier rekening mee.

De in de bestreden beslissing weerhouden stelling dat “het niet is omdat de prognose in de toekomst eerder gunstig te noemen zou zijn en er nog ruimte voor verbetering zou zijn, dat er effectief een verbetering op zal treden en dat het risico op recidive uitgesloten is”, doet de in het arrest uitgesproken hoop op verbetering van verzoeker oneer aan. Verzoeker zit heden zijn straf uit. Geenszins wordt aangetoond dat hij in de toekomst nog een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zal zijn.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, “Return Directive 2008/115/EC” in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beck, 2016, 716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt. Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. De opgeworpen redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van die wet stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09 Peñarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt.41; HvJ 20 september 2011, T-467/08, Evropaiki Dymamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg. 167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. De nuance die in het arrest van het Hof van Assisen werd aangebracht en de hoop op verbetering van verzoeker worden compleet genegeerd, terwijl deze een belangrijk element vormen in de beoordeling van het feit of verzoeker een ernstig gevaar voor de openbare orde zou blijven vormen.

3. Derde onderdeel:

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau-arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."e Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.¹⁰ Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.^{rr} Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.¹²

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh. van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet. Gelet op de onder het tweede onderdeel aangehaalde argumentatie kan zulks geenszins worden gesteld.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten: het risico op recidive wordt voor verzoeker niet aangetoond. Verzoeker had een blanco strafregister tot het moment van zijn enige veroordeling door het Hof van Assisen te Antwerpen. Hij verbleef op het moment dat de feiten plaatsvonden al 8 jaar in België zonder enig strafbaar feit te plegen. Er is geen enkele aanwijzing dat hij opnieuw feiten zou plegen, of dat er een risico daartoe zou bestaan.

Verzoeker heeft veel spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis zeer hard aan zijn reklassering. Uit het in het strafdossier gevoegd Navolgend Proces-verbaal 502156/2021 dd. 22/01/2021 blijkt dat hij disciplinair nooit problemen stelde in de gevangenis (dit is tot op heden nog steeds het geval) :

"Er hebben zich tot op heden geen noemenswaardige tuchtproblemen voorgedaan met S. Hij staat in de gevangenis gekend als zijnde een beleefde, vriendelijke jongen, en vooral een harde werker. Betrokkene werkt in de gevangenis vanaf september 2018 en het is iemand waar ze altijd op kunnen rekenen. Iemand die zich hard inzet en aan wie men een taak kan geven die berust is op vertrouwen. Voor zover geweten heeft S. nog nooit misbruik gemaakt van zijn bewegingsvrijheid. S. ziet af van de Corona-maatregelen omdat die zijn (fysieke) contacten met zijn familie en partner erg beperken, meer hij doet zijn best om de situatie te aanvaarden zoals ze is. Met V. klikt het duidelijk niet.

Toen deze een korte periode in de gevangenis van Antwerpen verbleef omwille van de eerste zittingen, laaiden de spanningen direct hoog op waarbij Se. beweerde dat V. hem alweer bedreigde zoals dat in 2018 ook al het geval was. Toen werd V. overgeplaatst naar een andere gevangenis.”

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Verzoeker werd op 4 maart 2021 veroordeeld tot opsluiting van 23 jaar en zal dus nog een lange periode in de gevangenis moeten verblijven. Verzoeker kan dus alleszins in de eerstkomende jaren niet van het grondgebied verwijderd worden, maar dient zijn straf uit te zitten. Bovendien is de volledige familie van verzoeker ; zijn vader C.S., moeder C.M.R., broer C.D.D. en zus C.A.R. alsook zijn partner S.S. (met wie hij traditioneel getrouwd is), woonachtig in België. Verzoeker is reeds sinds zeer jonge leeftijd in België en heeft geen enkele band met zijn land van herkomst, m.n. Roemenië. Hij is niet getrouwd in Roemenië, noch heeft hij aldaar een duurzame relatie. Hij weet niet of er nog enige familie in Roemenië woonachtig is.

Verzoeker legde reeds een uitgebreid school- en werktraject in België af (stuk 3) :

- Lasser (De Leerexpert - Handelstraat)*
- Hout en metaal (De Beldekens)*
- OKAN (eerste school om Nederlands te leren - SISO Marco Polo - Offerandestraat - Antwerpen)*

Verzoeker is heden ingeschreven in de gevangenis om opleidingen te volgen. Hij had in het verleden een job als tomatenplukker. De nodige stukken omtrent de persoonlijke en maatschappelijke situatie van verzoeker werden per e-mail dd. 19 oktober 2021 ook reeds overgemaakt (stuk 2).

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

4. Vierde

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden. Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent in haar beslissing dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven. Zij stelt echter dat de inmenging als noodzakelijk wordt beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven.

Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. *Boultif* criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/Zwitserland*, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In casu dient te worden verwezen naar het feit dat verzoeker inmiddels al 12 jaar woonachtig is in België, en al zijn familie hier eveneens woonachtig is, alsook zijn partner. Het volledige familiale leven en centrum van belangen van verzoeker is in België uitgebouwd, daar hij als minderjarige zonder enige zeggenschap in de migratiebeslissing van zijn ouders en op zeer jonge leeftijd naar België kwam, hier school liep en zijn leven volledig uitbouwde.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Roemenië wordt teruggestuurd wordt zijn gezinsleven effectief onderbroken. Zijn hele familie heeft immers het centrum van hun belangen in België gevestigd. Zijn ouders, broer en zus werken in België. Zijn partner eveneens. Bovendien heeft verzoeker zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing gezondheidsproblemen en is hij mede (financieel en emotioneel) afhankelijk van zijn familie.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verzoeker zelf verblijft sinds 2010 zijnde meer dan tien jaar, legaal in België. Verwerende partij betwist ook niet dat hij er een privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing hierin een inmenging vormt. Zij stelt echter laconiek dat banden kunnen behouden worden met moderne communicatiemiddelen, en dat verzoeker hoe dan ook niet de bescherming van artikel 8 EVRM kan inroepen omdat de bescherming van de openbare orde zou voorgaan. Dergelijke laconieke argumenten kunnen niet worden aanvaard om een ernstige inmenging in verzoekers jaren lang opgebouwde privéleven te legitimeren.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reed gesteld (factor 1) heeft de gehele familie van verzoeker sinds jaren het centrum van hun belangen in België gevestigd.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

Hierop werd reeds ingegaan in het tweede en derde onderdeel

5) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verblijft sinds meer dan 10 jaar onafgebroken en wettig in België

6) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

Verzoeker benadrukt dat hij veel spijt heeft van zijn daden en vanuit de gevangenis zeer hard werkt aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis en hoopt zijn leven na zijn strafuitvoering op een positieve manier terug uit te bouwen. Het Hof van Assisen bevestigde in haar arrest dd. 4 maart 2021 ook een eerder gunstige prognose naar de toekomst toe en een hoop op verbetering voor verzoeker.

7) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven ;

Verzoeker en zijn partner hebben reeds verschillende jaren (i.c. meer dan 4) een duurzame relatie.

Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

8) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Verzoeker en zijn partner hebben reeds een relatie sinds begin 2018. Verzoeker beging de strafbare feiten pas in mei 2018.

9) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Verzoeker en zijn partner hebben heden geen kinderen maar wel een uitgesproken kinderwens. De partner van verzoeker verloor reeds twee kinderen vroegtijdig tijdens de zwangerschap.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn familie en partner moeilijk of onmogelijk kunnen maken om het privé- en gezinsleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 41, 47 en 51 van het Handvest zou schenden. Het middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat, nu hij meer dan tien jaar in België verblijft, enkel om “*dwingende*” redenen van openbare veiligheid van het grondgebied het verblijf kon worden beëindigd overeenkomstig artikel 44*bis*, § 3, van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing slechts gesteund is op “*ernstige*” reden van openbare orde overeenkomstig artikel 44*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, dat bepaalt als volgt:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Wat betreft de interpretatie van de bewoording van artikel 28.3, a), van de Burgerschapsrichtlijn, oordeelde het Hof van Justitie in het arrest van 17 april 2018 (HvJ 17 april 2018, nr. C-316/16 en C-424/16, Vomero), het volgende:

“48 Aldus volgt uit de bewoordingen en de opzet van artikel 28 van richtlijn 2004/38 dat de daarin geboden bescherming tegen verwijdering geleidelijk hoger wordt naargelang de mate van integratie van de betrokken Unieburger in het gastland.

49 Gelet hierop kan een Unieburger, ook al staat dat niet met zoveel woorden in de betrokken bepalingen, slechts het door artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 gewaarborgde verhoogde beschermingsniveau genieten, indien hij eerst voldoet aan de voorwaarde voor de verlening van de in artikel 28, lid 2, van die richtlijn bedoelde bescherming, namelijk over een duurzaam verblijfsrecht op grond van artikel 16 van die richtlijn beschikken.

[...]

61 Gelet op al het voorgaande dient op de eerste vraag in zaak C-424/16 te worden geantwoord dat artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat als voorwaarde voor de in die bepaling bedoelde bescherming tegen verwijdering van het grondgebied geldt dat de betrokkene over een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 en artikel 28, lid 2, van deze richtlijn beschikt.”

Met andere woorden, een Unieburger kan zich enkel beroepen op de verhoogde bescherming zoals voorzien in artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 44bis, § 3, van de vreemdelingenwet, indien hij gedurende tien jaar voorafgaand aan de beslissing tot beëindiging van verblijf over een duurzaam verblijfsrecht beschikte.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaart dat hij sinds januari 2010 op het grondgebied verblijft. Samen met zijn familieleden diende hij op 26 oktober 2012 een aanvraag in van verklaring van inschrijving. Op 12 december 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart en sinds 19 juni 2013 is verzoeker in het bezit van een E+-kaart. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk 31 maart 2022, nog geen tien jaar beschikte over een duurzaam verblijfsrecht in de zin van de voormelde bepalingen. Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing onterecht steunt op artikel 44bis, § 2, van de vreemdelingenwet en verzoekers verblijf beëindigt om ernstige redenen van openbare orde.

Waar verzoeker betoogt dat artikel 44bis, § 3, van de vreemdelingenwet een onvolledige omzetting is van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, dient de Raad op te merken dat deze bepaling niet de grondslag uitmaakt van de onderhavige beslissing. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.4. Wat betreft het ernstig gevaar voor de openbare orde, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker op 4 maart 2021 veroordeeld werd door het Hof van Assisen tot een gevangenisstraf van 23 jaar en een levenslange ontzetting uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, alinea 1, 1° tot en met 6° van het Strafwetboek.

Verzoeker maakte zich schuldig aan diefstal met geweld of bedreiging, namelijk een portefeuille met inhoud, een draagbaar telefoontoestel en een gsm, met de omstandigheid dat, om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid te verzekeren, doodslag werd gepleegd zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen. Op basis van deze feiten besluit verweerder dat verzoeker niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Verzoeker zou met het oog op puur winstbejag grof geweld hebben gebruikt tegen zijn slachtoffer dat tot de dood van deze laatste heeft geleid. Verweerder motiveert dat de feiten die verzoeker pleegde erg gruwelijk en gewelddadig zijn en maatschappelijk ontoelaatbaar. Verzoekers gedragingen vormen volgens verweerder een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de gepleegde feiten zodanig ernstig zijn dat deze volstaan om het actueel karakter voor een ernstig gevaar voor de openbare orde aan te tonen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat door verweerder onvoldoende rekening werd gehouden met de verzachtende omstandigheden zoals aangehaald in het arrest van het Hof van Assisen van 4 maart 2021. Verzoeker betoogt dat in het voormelde arrest wordt aangehaald dat er gelet op verzoekers psychiatrisch profiel ruimte is voor verbetering en dat dit element als verzachtende omstandigheid in rekening werd gebracht. Gelet op dit feit is er volgens verzoeker niet voldoende aangetoond dat hij in de toekomst nog een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid zal zijn.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de gemachtigde om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Verzoeker kan worden gevolgd waar dat hij betoogt dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Uit het arrest van het Hof van Assisen volgt dat, gezien verzoekers leeftijd, zijn persoonlijkheidsstructuur nog niet volledig vastligt en dat er nog ruimte bestaat om meer psychologische capaciteiten te verwerven, waardoor het Hof oordeelt dat de prognose naar de toekomst eerder gunstig te noemen is. De Raad dient echter op te merken dat dit element het Hof van Assisen niet in de weg heeft gestaan om verzoeker te veroordelen tot een gevangenisstraf van 23 jaar. In het voormelde arrest wordt gewezen op de brutale wijze waarmee het slachtoffer van het leven is beroofd en op het feit dat deze laatste de geweldplegingen waarschijnlijk deels bewust meemaakte. Er wordt tevens vastgesteld dat de feiten des te meer schrijnend zijn aangezien het slachtoffer fysiek en mentaal kwetsbaar was. Er wordt geconcludeerd dat het gedrag van de veroordeelden getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor de meest fundamentele waarden in onze samenleving. De Raad stelt vast dat de vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing hun grondslag vinden en bevestigd worden in het arrest van het Hof van Assisen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij berouw toont van zijn daden en dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat dat zijn toekomst eerder gunstig wordt ingeschat, wordt er in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Het is niet omdat de prognose in de toekomst eerder gunstig te noemen zou zijn en er nog ruimte voor verbetering zou zijn, dat er effectief een verbetering op zal treden en dat het risico op recidive uitgesloten is. Uit de akte van beschuldiging blijkt dat uw inlevingsvermogen duidelijk te kort schiet en dat u eerder in staat bent tot het aangaan van oppervlakkige relaties en niet tot authentieke. Er is geen sprake van een psychiatrische pathologie en u beschikte over voldoende mentale capaciteiten om de verantwoordelijkheid voor uw gedrag op te nemen. De bijzondere zwaarwichtigheid en brutaliteit van de gepleegde feiten getuigt van een volledig verstoord normpatroon en een gevaarlijke ingesteldheid. Het kan niet uitgesloten worden dat u in de toekomst in een gelijkaardige situatie zou kunnen terecht komen en u zich laat beïnvloeden door anderen. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen personen die er niet voor terugdeinzen geweld te gebruiken en die geen respect hebben voor het leven van anderen. Er ligt tevens geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er weldegelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Op 20.09.2021 gaf u aan de migratiebegeleider aan dat u veroordeeld werd ten gevolge van valse verklaringen van een mededader. U houdt vol dat u onschuldig in de gevangenis zou zitten.

Het gegeven dat u bereid bent om opleidingen te volgen in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.”

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, hield verweerder wel uitdrukkelijk rekening met het feit dat verzoeker mogelijks verdere psychologische capaciteiten kan verwerven. Wat betreft verzoekers schuldbesef, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker op 20 september 2021 nog verklaarde onschuldig in de gevangenis te zitten. Waar verweerder in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker weinig schuldbesef heeft, blijkt niet dat deze beoordeling op een verkeerde veronderstelling van de feiten berust.

Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder zich niet beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker. Verweerder stelt vast dat de gepleegde feiten als zeer ernstig en gruwelijk werden gekwalificeerd en dat verzoeker met zijn gedrag een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Uit verzoekers betoog kan worden afgeleid dat hij het niet eens is met de beoordeling van verweerder. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn schuldbesef en de eventuele ontwikkeling van verdere psychologische capaciteiten, het oordeel met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou maken. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.5. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat er sprake moet zijn van een risico op recidive vooraleer het risico voor de openbare orde als actueel kan worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat een dergelijk risico op recidive niet aangetoond wordt. Hij herhaalt dat hij spijt heeft van zijn daden en in de gevangenis hard werkt aan zijn reklassering. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het PV van 22 januari 2021 waaruit blijkt dat verzoeker in de gevangenis geen disciplinaire problemen ondervindt. Verzoeker wijst er daarenboven op dat hij een uitgebreid school- en werktraject aflegde in België en dat hij in de gevangenis ook een opleiding wilt volgen.

Wat betreft verweerders motivering over het recidivegevaar kan er verwezen worden naar bovenstaande citering van de bestreden beslissing. Daarenboven motiveert verweerder tevens uitdrukkelijk dat verzoekers gedrag getuigt van *“een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom in het bijzonder”*. Verweerder motiveert dat de financiële drijfveer van verzoekers handeling een ernstig recidivegevaar schept.

Waar verzoeker herhaalt dat hij berouw heeft en werkt aan zijn reklassering, blijkt uit het voorgaande dat deze elementen wel degelijk beoordeeld werden door verweerder. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er tevens op dat hij de eerstkomende jaren het grondgebied niet kan verlaten omdat hij zijn straf moet uitzitten. Hij betoogt bovendien dat zijn volledige familie in België verblijft en dat hij geen banden heeft met zijn land van herkomst. Toch dient de Raad te herhalen dat verzoeker niet verduidelijkt op welke manier voormelde elementen opwegen tegen het feit dat verzoeker zeer ernstige en gewelddadige feiten pleegde.

Op basis van de aard van de gepleegde feiten stelt verweerder vast dat er sprake is van een recidivegevaar. Uit het betoog van verzoeker blijkt duidelijk dat hij het niet eens is met de beoordeling van verweerder. Gelet op de elementen die eigen zijn aan de zaak maakt verzoeker hier echter niet mee aannemelijk dat onjuist of kennelijk onredelijk is om te stellen dat er sprake is van een recidivegevaar.

2.6. In zijn vierde en laatste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de Verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Wat betreft banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals banden tussen broers en zussen, kunnen deze slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Wat betreft de banden die verzoeker onderhoudt met zijn ouders, broer en zus, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker een uitzonderlijke afhankelijkheidsband met hen onderhoudt die verder reikt dan de normale affectieve banden. Verweerder erkent dat verzoeker voor zijn gevangenisstraf inwoonde bij zijn ouders, broer en zus, doch motiveert verweerder dat dit niet automatisch betekent dat verzoeker ook een gezinsleven met hen onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelt dat er vanuit kan gegaan worden dat verzoeker op zelfstandige basis zijn leven kan leiden en in zijn levensonderhoud kan voorzien.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij wel degelijk een gezinsleven onderhoudt met zijn familieleden, toch onderbouwt verzoeker deze stelling niet met concrete elementen. Hij gaat dan ook voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing. Op basis van verzoekers betoog kan niet worden afgeleid dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker geen gezinsband onderhoudt met zijn familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker wijst op zijn relatie met mevrouw S., wordt dit in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend. Verweerder stelt echter vast dat verzoekers partner op 30 augustus 2021 uit de registers werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Mevrouw S. heeft net als verzoeker de Roemeense nationaliteit en verweerder stelt vast dat zij in Roemenië ook opgroeide. Er wordt gemotiveerd dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet beschikte over een verblijfsrecht. Verweerder oordeelt dat er geen enkel stuk voorligt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner hun relatie enkel in België kunnen verderzetten. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niet ingaat op deze beoordeling. Hij herhaalt dat hij een relatie onderhoudt, doch blijkt uit het voorgaande dat uitdrukkelijk rekening werd gehouden met dit element bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er tevens op dat hij en zijn partner een kinderwens hebben en dat twee zwangerschappen van zijn partner vroegtijdig eindigden. Met dit betoog verduidelijkt verzoeker echter niet waarom hij zijn relatie niet elders kan verderzetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft verzoekers privéleven motiveert verweerder dat een beëindiging van verzoekers verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in verzoekers privéleven gezien de duur en zijn verblijf in België. Er wordt echter op gewezen dat het verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verweerder motiveert dat verzoekers vrienden en kennissen contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden voorliggen die wijzen op een uitzonderlijke verankering in België. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de motivering van verweerder laconiek is en niet kan aanvaard worden om een ernstige inmenging in zijn privéleven te legitimeren. Hij laat echter na om concrete elementen aan te voeren waaruit afgeleid kan worden dat verweerders motivering inderdaad niet afdoende is. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot het uiteenzetten van zijn mening aan de hand van een loutere stelling. Op basis hiervan kan er niet worden geoordeeld dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat de inmenging in verzoekers privéleven, gelet op de elementen die eigen zijn aan de zaak, niet geoorloofd is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT